

— "Ό,τι θέλεις ἀγαπημένε μου !

— Μοῦ τὸ ὀρκίζεσθε ;

— Ναί, ναί.

— "Ε! λοιπὸν θέλω τὴν Μαργαρίτα !

—*—*—

"Η κυρία Ροντελὸ ἀνεσκόρτησε καὶ εἶπε καταδορυβημένη :

— "Θέλεις νὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἰδῇ ; "Αλήθεια, κάθε ἡμέραν ἐρωτᾷ γιὰ σὲ τὴν ὑπερέτιαν....

— "Όχι τὴν θέλω.... Τὴν θέλω ἀδελφὴν μου !...

— Δὲν ξέρεις τί λές, ἔκαμεν ἡ Ροντελό.

— Τότε ἀρήσατέ με ν' ἀποθάνω ἡσυχος ! Δὲν ἔπρεπε νὰ ὀρκισθῆτε.

Καὶ ὁ μικρὸς Γιώργος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς.

"Όταν ἡ μητέρα του τοῦ ἔδωκε τὸ φάρμακον δὲν τὸ ἐδέχθη.

"Η κυρία Ροντελὸ ἐζήτησε τὸν σύζυγόν της διὰ τοῦ βλέμματος.

"Ο σύζυγος εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Μετ' ὀλίγον ἐπανήροχο μετὴν Μαργαρίτα συγκεκλιμένην. Τὴν ἔφεραν πλησίον τοῦ Γιώργου.

— "Ιδοῦ σοῦ τὴν δίδομεν !

"Ο ἀσθενὴς ἠνοῖξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμψεν ἀπὸ εὐτυχίαν. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμήν ὁ Ροβέρτος εἰσήροχο φέρων τὸ δῶρον του. Ἐσταμάτησεν ἐμβρόντητος.

— "Ελα γρήγορα νὰ ἀγκαλιάσῃς τὴν ἀδελφὴν μου! τοῦ εἶπε.

Τοὺς παρετήρησεν, ἐπὶ πολὺ ἀμφοτέρους καὶ ἀνέκροξε, με δάκρυα εἰς τὰ μάτια:

— "Αδελφέ μου !

Τρεῖς μῆνας μετὰ ταῦτα ὁ "Αλβέρτος καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐνυμφεύοντο, πρὸς μεγάλην εὐτυχίαν τοῦ Γιώργου, ὁ ὁποῖος, ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη.

Κ. Νικ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. Νεόνυμφος ποιητῆς, ἀναγκασθεὶς νὰ τοξιδεύσῃ δι' ἐπείγουσαν ὑπόθεσιν, τηλεγραφεῖ πρὸς τὴν σύζυγόν του :

"Αχ! ἂν γυρίω ἐδῶ κι' ἐκεῖ

Μὰ ἡ ψυχὴ μου κοντὰ σου μένει

Σὺ μὲ θυμᾶσαι λίγο, κακῆ ;

Πές μου ; — "Απάντησις πληρωμένη.